

„Chcete mě snad zaměstnat?“

Ozve se rána pěstí do stolu, až Emma nadskočí. Chlápek za ní prudce odhodí židli a neopomene jí ještě víc zatlačit na klíční kost. Bolest vystřelí až do šíje.

Emma potlačí výkřik. Skrz pytel, co má přes hlavu, ti chlapi sice nevidí, jak se šklebí, ale podle jejího držení těla pravděpodobně dokážou odhadnout míru jejího odporu. Emma se snaží zklidnit dech a v duchu rekapituluje těch nemnoho vodítek, která má k dispozici. Ještě ji nezmlátili. Zatím se spokojili s tím, že do omrzení opakují ty svoje otázky a snaží se ji zastrašit občasnou ranou do stolu nebo bezdůvodným řevem. Je to způsob, jak si ji připravit, než přejdou k vážným věcem? Co se týče donucovacích prostředků, mají ještě rezervy.

Nejhorší je ten pytel, kvůli kterému nic nevidí. Podle Rabota klasika: když člověk nevidí, co se k němu blíží, začne se bát všeho. Je to méně násilné než heavy metal puštěný na plné pecky (jedna z technik, kterou Američané používali v Guantanamo), ale i to se ještě může změnit.

Emma by ráda zapomněla na přednášku instruktora, který jim vypočítával mučící metody: spánková deprivace, simulované topení, elektrické šoky, znásilnění... to jsou ty nejběžnější.

Ale zatím ji ještě ani nezmlátili.

Emma jen stěží dokáže odhadnout, kolik času uplynulo od chvíle, kdy ji unesli. Podle pocitu silné klaustrofobie, která ji sužuje, by se snadno dalo usuzovat, že uběhla celá věčnost, ale spíš to budou tak dvě nebo tři hodiny.

Jeden z chlapů se jí znovu na něco ptá. Zrovna ho neposlouchala, a tak se snaží odvést jeho pozornost v naději, že ho tím obměkčí.

„Můžu dostat trochu vody? Umírám žízní.“

„Vadilo ti snad, že jsi měla masírovat měšťanské paničky?“

„Ne. Vodu prosím.“

Je jedno, co odpoví, pokaždé to bude špatně. To je podstatou této hry. Nechat ji běhat v bludišti, z něhož není úniku, dokud ji zcela nezlomí.

V duchu si opakuje Rabotovy pokyny, které by v takových situacích měly fungovat:

„Zapírejte. Zapírejte, co vám síly stačí, protože v okamžiku, kdy povolíte, jste jim vydáni na milost a nemilost. Hrajte o čas.“

Dlaněmi jí tepou palčivé záškuby. Navzdory tomu, že je to nepříjemné, bolest Emmu uklidňuje. Přestože tohle fluidum už zabíjelo a ona se zdráhá na něj spoléhat, tváří v tvář těmto chlapům je to její jediná naděje.

Prozatím ovšem nemá nic lepšího na práci, než bojovat proti pocitu bezmoci. S pytlem přes hlavu, kvůli němuž nic nevidí, se soustředí na ostatní smysly.

Muži, který vede výslech, bude asi tak kolem čtyřicítky. Sebejistý, trpělivě předstírá přehnaně vzteklé reakce. Má spoustu času. Podle způsobu vyjadřování, výběru slov i humoru, který tu a tam probleskne v jeho otázkách, bude nejspíš patřit ke střední nebo vyšší třídě. Francouzsky mluví bez jakéhokoliv rozpoznatelného přízvuku. Emma si ho v duchu pokřtí na Šéfa.

Zato Hromotluk za jejími zády projevuje mnohem méně vybrané způsoby a nejspíš se u něj budou projevovat jisté sadistické sklony, které se ovšem před ostatními naučil potlačovat. To on do ní v dodávce vrazil. Stojí za ní dost blízko na to, aby cítila závany jeho kolínské. To, jak je nervózní i vzrušený zároveň, tvoří výbušnou kombinaci, která ho činí nebezpečným.